

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **N. L. T.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Milady Horákové 1957/13, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2024, č. j. 41 A 5/2024 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 11. 10. 2021, č. j. KRPB-184815-5/ČJ-2021-060026-50A, uložilo žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu k opuštění území stanovilo na 60 dnů ode dne převzetí rozhodnutí. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 22. 2. 2022, č. j. CPR-31532-2/ČJ-2021-930310-V223, částečně změnila výrok rozhodnutí krajského ředitelství policie tak, že počátek běhu doby k opuštění území navázala na právní moc rozhodnutí. Tato rozhodnutí následně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 41 A 13/2022 - 21, zrušil pro nepřezkoumatelnost s tím, že se správní orgány dostatečně nezabývaly dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[2] Rozhodnutím krajského ředitelství policie ze dne 23. 10. 2023, č. j. KRPB-184815-43/ČJ-2021-060026-50A, byla žalobci opětovně uložena povinnost opustit území. Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 3. 2024, č. j. CPR-45019-6/ČJ-2023-930310-V223, změnila část výroku rozhodnutí krajského ředitelství tak, že upřesnila, že povinnost opustit území se vztahuje nejenom na členské státy Evropské unie, ale také na Islandskou republiku, Lichtenštejnské knížectví, Norské království a Švýcarskou konfederaci. Ve zbylé části prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že předmětem sporu

byla otázka, zda správní orgány dostatečně posoudily přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Krajský soud vyhodnotil toto posouzení již jako dostatečné. Žalobce zdůrazňoval zejména rodinné vazby, které jej pojí s jeho manželkou a dvěma nezletilými dětmi. Tím se žalovaná řádně zabývala a odůvodnila, proč v daném případě převáží ochrana veřejného zájmu na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci s trestní minulostí (žalobce byl odsouzen na 10 let odnětí svobody za drogovou trestnou činnost, trest si odpykával od roku 2014 do srpna 2021, kdy byl podmíněně propuštěn). Žalovaná se pečlivě zabývala též tvrzenými zdravotními problémy žalobcovy dcery a dostatečně prokázala, že její zdravotní stav není natolik vážný, aby vyžadoval celodenní péči některého z rodičů. V řízení se navíc prokázalo, že žalobce s rodinou netráví mnoho společného času. Dětem je v současné době 10 a 14 let, dokáží udržovat s otcem i kontakt na dálku.

[4] Krajský soud se věnoval rovněž argumentu žalobce, že v důsledku předchozího trestního odsouzení nebude ještě několik let splňovat podmínku trestní zachovalosti (což mu bude bránit v návratu do České republiky). Uvedeným se zabývala také žalovaná, která připustila, že případný návrat žalobce do České republiky bude složitý, avšak existující záznam v rejstříku trestů nebrání vydání krátkodobého víza. Žalobce tento závěr, plynoucí z vízového kodexu (nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009), zpochybňuje, aniž by v tomto směru blíže argumentoval.

[5] Pokud jde o tvrzení žalobce, že se mu narodilo další dítě, krajský soud upozornil, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobci muselo být těhotenství jeho nové partnerky paní V. N. známo již v řízení před žalovanou, v průběhu správního řízení je ale vůbec nezmínil a nedal tak správnímu orgánu možnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí i touto novou optikou. Krajský soud uzavřel, že v případě rodiny žalobce nebyly shledány výjimečné okolnosti, pro něž by zásah do soukromého a rodinného života dosáhl intenzity nepřiměřenosti.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel poté, co v kasační stížnosti bez dalšího opsal celou žalobu, namítá, že podle vízového kodexu nemá možnost získat krátkodobé vízum za účelem návštěvy rodiny, neboť jej Česká republika považuje za hrozbu pro veřejný pořádek. Povolení k trvalému pobytu mu bylo zrušeno na základě výhrady veřejného pořádku. Jeho obava, že mu nebudou udělena ani krátkodobá víza, je proto oprávněná. Krajský soud se s touto jeho argumentací dostatečně nevypořádal. Stěžovatel se dále domáhá toho, aby bylo zohledněno, že rozhodnutí žalované fakticky znamená jeho vyhoštění z území České republiky minimálně do roku 2031 bez možnosti navštěvovat děti alespoň v rámci krátkodobých víz. Dovolává se toho, aby dopad do jeho rodinného a soukromého života byl posouzen i z tohoto hlediska a aby bylo přihlédnuto k čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte; to krajský soud neučinil.

[8] Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že považuje rozsudek krajského soudu, jakož i svůj postup, za souladný se zákonem. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve přípustností kasační stížnosti. Ta je jako celek přípustná, to však neplatí pro některé konkrétní námitky.

[10] Za nepřípustné je třeba považovat především námitky, které jsou pouhou parafrází námitek žalobních. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k věcnému projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je povinen vylíčit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020 - 41, nebo usnesení ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 Azs 41/2023 - 38). Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a proto bude jako nepřípustná odmítnuta dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Část stěžovatelovy kasační stížnosti, která je prostou kopií žaloby, nepředstavuje s ohledem na uvedené řádně uplatněný kasační bod, a je proto nepřípustná.

[11] Námitku, že stěžovatel představuje hrozbu pro veřejný pořádek, pročež mu nemůže být uděleno ani krátkodobé vízum dle vízového kodexu, stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo tímto způsobem reagovat již na rozhodnutí žalované; jedná se proto o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel v žalobě namítal pouze to, že získání turistického víza mu znemožňuje jeho předchozí odsouzení a s touto námitkou se krajský soud řádně vypořádal (viz odst. 23 napadeného rozsudku).

[12] Ve vztahu k projednatelné (přípustné) části kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud předně zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Institut nepřijatelnosti kasační soud podrobně vyložil při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, kde vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost obsahuje argumenty odůvodňující provedení judikaturního odklonu; 4) v rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[13] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí toliko otázku, zda bylo přihlédnuto k tomu, že napadené rozhodnutí fakticky znamená vyhoštění stěžovatele z území ČR minimálně do roku 2031, bez možnosti navštěvovat jeho děti alespoň prostřednictvím krátkodobých

víz; krajský soud se dle názoru stěžovatele s touto otázkou nevypořádal ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný (neboť se krajský soud s nastolenou otázkou řádně nevypořádal); stejně tak nelze přitakat tvrzení, že krajský soud aproboval stav, který odporuje požadavkům výše zmíněné úmluvy.

[14] Kasační stížnost není přijatelná.

[15] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku postačí uvést, že žalovaný i krajský soud dostatečně posoudili tvrzený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, respektive důsledky povinnosti opustit území Evropské unie; výslovně přitom zohlednili, že podmínku trestní zachovalosti bude s ohledem na své předchozí odsouzení stěžovatel splňovat až v roce 2031 (viz body 23. – 26. napadeného rozsudku). Tímto zásahem se zabývali rovněž optikou Úmluvy o právech dítěte, když zjišťovali i situaci stěžovatelových nezletilých dětí, kde poukázali na zjištění, že s nimi stěžovatel neudržuje každodenní kontakt. Krajský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry, přičemž zároveň konstatoval, že ani povinnost respektovat nejlepší zájem dítěte není „*trumfovou kartou*“, která přebije jakékoli pravidlo (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30, viz odst. 21 a 22 napadeného rozsudku). Tento způsob vypořádání žalobní námítky lze považovat za souladný s judikatorními požadavky na odůvodnění soudních rozhodnutí (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66).

[16] Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU podle § 50a zákona o pobytu cizinců sice již ze své povahy představuje méně intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince než rozhodnutí o správním vyhoštění, i v tomto případě je ovšem třeba se přiměřeností dopadů tohoto rozhodnutí do života cizince zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území do jeho soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval již například v rozsudcích ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, nebo ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022-60. Aby i samotná povinnost opustit území mohla představovat nepřiměřený zásah do práva chráněného čl. 8 EÚLP, musely by dle zmiňované judikatury existovat skutečně výjimečné okolnosti, v jejichž důsledku by se již vycestování cizince neslučovalo s jeho právem na soukromý a rodinný život. Takové významné okolnosti však v tomto případě stěžovatel ani netvrdil. S rozhodnutím o povinnosti opustit území se nepojí zákaz opětovného vstupu na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění, které cizinci po určitou (někdy i výrazně dlouhou) dobu znemožňuje návrat za rodinou, kterou zanechává v České republice, tento důsledek v případě uložené povinnosti opustit území nehrozí, přičemž ani předchozí trestní minulost cizince *a priori* nevylučuje možnost udělení krátkodobého víza; vše závisí na dalším chování cizince a individuálním posouzení jeho případné žádosti. Postup správních orgánů, aprobovaný krajským soudem, uvedené judikatuře plně odpovídá.

[17] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelem uplatněná (přípustná) kasační argumentace nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního

pokračování

soudu řešeny, nebo byly řešeny rozdílně, či vyžadovaly provedení judikaturního odklonu. Nebyla zjištěna ani existence pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto byla ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelná odmítnuta.

[18] Vzhledem k tomu, že odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum rozhodnutí krajského soudu (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), bylo o nákladech tohoto řízení rozhodováno dle procesní úspěšnosti účastníků řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly. Náhrada nákladů řízení tak nenáleží žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. února 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu